

БРАТЯ ГРИМ

ВАРТБУРГСКАТА ВОЙНА

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Във Вартбург край Айзенах през 1206 година се срещнали шестима доблестни и благоразумни певци и съчинили песните, наречени по-късно Вартбургската война. Имената на тези майстори били: Хайнрих Шрайбер, Валтер фон дер Фогелвайде, Раймар Цветер, Волфрам фон Ешенбах, Битеролф и Хайнрих фон Офтердинген. В съревнованието те възпявали слънцето и деня, и повечето сравнявали Херман, ландграфа на Тюрингия и Хесен, с деня и го поставяли по-горе от всички князе. Единствен Офтердинген издигал Леополд, херцога на Австрия, над останалите и го приравнявал със слънцето. Майсторите се били сговорили помежду си този, който загуби песенното съревнование, да загуби и главата си, като палачът Щемпфел трябвало да стои до тях с въжето, та тутакси да го обеси. Хайнрих фон Офтердинген пеел умно и изкусно; в края на краищата обаче останалите го надвили и го оплели в лукави слова, понеже от завист искали да го отстранят от Тюрингския двор. Той се оплакал, че са му дали фалшиви зарове, с които било предопределено да загуби играта. Петимата други повикали Щемпфел, който трябвало да обеси Хайнрих на едно дърво. Хайнрих обаче побягнал към ландграфинята София и се скрил под мантията ѝ; те били принудени да го оставят на мира и се договорили да му дадат една година отсрочка: той трябвало да се отправи към Унгария и Зибенбюрген и да доведе майстор Клингзор; както отсъди той относно спора им, така и ще бъде. Въпросният Клингзор се смятал тогава за най-прочутия немски майстор певец; и тъй като ландграфинята взела Хайнрих под свое покровителство, то всички се съгласили с това предложение.

Хайнрих фон Офтердинген поел на път, пристигнал най-напред при херцога на Австрия и сетне, с писмо от него, се добрал до Зибенбюрген при майстора, комуто разказал причината за пътешествието си и му изпял песните си.

Клингзор ги похвалил много и обещал да го придружи до Тюрингия и да изглади крамолата между певците. Междувременно те прекарвали дните си в развлечения и отсрочката, която била дадена на Хайнрих, приближила към края си. Тъй като обаче Клингзор все още не се готвел за пътуването, Хайнрих се обезпокоил и попитал: „Майсторе, боя се, че ме изоставихте и че трябва сам и тъжен да поема по пътя си; в такъв случай ще загубя честта си и докато съм жив няма да мога да

стъпя в Тюрингия.“ Тогава Клингзор отвърнал: „Нямай грижа! Конете ни са силни, а талигата — лека, така че бързо ще изминем пътя.“

От безпокойство Хайнрих не можел да спи; тогава майсторът му дал вечерта напитка, която го потопила в дълбока дрямка. След което го сложил върху кожена наметка, сам седнал в нея и заповядал на духовете си бързо да го доставят в Айзенах в Тюрингия, като го настанят в най-добрата странноприемница. Така и станало, и още преди да настъпи денят, той бил отнесен в Хелгревенхоф. В просъница Хайнрих чул сутринта звъна на познати камбани и рекъл: „Сякаш съм чувал вече тези камбани и все едно съм в Айзенах.“ „Присънило ти се е“, продумал майсторът. Хайнрих обаче се изправил и като се огледал, забелязал, че е наистина в Тюрингия. „Слава Богу, че сме тук; това е домът Хелгреве, а там виждам портата «Свети Георги» и хората, които стоят пред нея и се канят да тръгнат към полето.“

Скоро във Вартбург научили за пристигането на двамата гости, ландграфът заповядал да срещнат с почести чуждия майстор и да му принесат дарове. Когато попитали Офтердинген какво е правил и къде е бил, той отговорил: „Вчера легнах да спя в Зибенбюрген, а днес бях тук за месата; как е станало това, така и не разбрах.“ Така минали няколко дена, додето дойде време майсторите да пеят, а Клингзор да отсъди. Една вечер той седял в градината на хазяина си и се взирал в небето. Господата попитали, какво вижда там. Клингзор казал: „Знайте, че тази нощ на унгарския крал ще се роди дъщеря; тя ще е красива, добродетелна и свята и ще се омъжи за сина на ландграфа.“

Когато вестта била предадена на ландграф Херман, той се зарадвал и поканил Клингзор при себе си във Вартбург, оказал му големи почести и го настанил на княжеската трапеза. След като похапнал, той се отправил към Съдийския дом (Рицарския дом), където се били настанили певците, и поискал да освободят Хайнрих фон Офтердинген. Тогава Клингзор и Волфрам запели един срещу друг, но Волфрам пеел толкова смислено и проявил такова умение, че майсторът не успял да го надвие. Клингзор повикал един от духовете си, който се явил в облика на юноша. „Уморих се от приказки, рекъл Клингзор, затова доведох слугата си, който някое време ще се състезава с тебе, Волфрам.“ Духът започнал да пее за времето от началото на света до това на благодатта, ала Волфрам се обърнал към божественото рождение на вечното Слово и като наченал да говори за

светото преображение на хляба и виното, дяволът млъкнал и се оттеглил оттам. Клингзор чул всичко, учените слова, с които Волфрам възпял божествената тайна, и повярвал, че Волфрам трябва също да е учен мъж. С това се разделили. Волфрам се приютил в дома на Титцел Готшалк, в самия градски център срещу хлебния пазар. През нощта, докато спял, Клингзор отново му пратил дявола си, който да го изпита дали е учен, или невежа; пък Волфрам бил учен в Божието слово, но простодушен и неопитен в другите изкуства. Тогава дяволът му запял за звездите на небето и му поставял въпроси, на които майсторът не бил в състояние да отговори; и тъй като мълчал, дяволът се засмял гръмогласно и написал с пръст на каменната стена, все едно тя била от меко тесто: „Волфрам, ти си един невеж шнипфеншнапф^[42].“ След което дяволът изчезнал, а надписът останал върху стената. Тъй като постоянно идвали хора, които искали да видят това чудо, гостилничарят се ядосал, накарал да свалят камъка от стената и да го хвърлят в Хорзел. А Клингзор, след като се разпоредил с всичко това, се сбогувал с ландграфа и натоварен с дарове, отпътувал заедно със слугите си върху наметката натам, откъдето бил дошъл.

[42] Звукоподражателен подигравателен израз. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.